

denfor restanceområder, hvor der enten ikke er hjemmel til lønindeholdelse, eller indenfor restanceområder, hvor der for så vidt er hjemmel til at lønindeholde efter kildeskattelovens regler, men hvor aftalen går ud over kildeskattelovens maksimum for lønindeholdelse på 20%.

Man har ikke fundet, at det fælles lønindeholdelsesregister skal administrere sådanne aftaler. Registeret bør alene administrere pålæg om lønindeholdelse, som restancemyndighederne efter lovgivningens regler kan pålægge virksomheden at efterkomme.

I øvrigt ville det ikke kunne lade sig gøre at udstede et éntydigt trækkort, hvis registeret også skulle kunne administrere frivillige aftaler om lønindeholdelser, idet det i så fald ville blive nødvendigt at adskille de aftalte lønindeholdelser fra de pålagte. Adskillelsen ville bl.a. skulle sikre, at registeret ikke iværksætter nogen rykkerprocedure m.v. i tilfælde af manglende betalinger fra den pågældende virksomhed, som ikke ville have nogen pligt til at efterkomme aftalen. Endvidere ville skyldneren positivt skulle tiltræde, at aftalen blev registreret i Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

Under alle omstændigheder ville en sådan adskillelse mellem pålagte og aftalte lønindeholdelses-skrift gøre det nødvendigt at indføre 2 forskellige slags restancetrækkort, hvilket dels ville komplicere koordineringen generelt og dels belaste virksomhedernes administration i strid med hensigten med lovforslaget.

Formelt vil det stadig være muligt for inddrivelsesmyndighederne at indgå aftaler om frivillig lønindeholdelse uden om Det Fælles Lønindeholdelsesregister og underrette den pågældende virksomhed manuelt, hvilket dog dels vil være uhensigtsmæssigt og dels vil påføre virksomhederne en yderligere administrativ belastning og dermed være i strid med lovforslagets formål. Disse aftaler bør i stedet indgås som almindelse afdragsordninger, der eventuelt administreres af skyldnerens pengeinstitut.

Konvertering af en indeholdelsesprocent til et fast beløb

Kildeskattelovens § 73, stk. 3, angiver, at lønindeholdelsen er begrænset til maksimalt 20% af skyldnerens nettoindkomst. Efter aftale med skyldneren udsteder myndighederne i begrænset omfang pålæg om lønindeholdelse med faste beløb, hvilket kildeskattelovens regler ikke er til hinder for, men uden en aftale med skyldneren må det sikres, at det faste beløb under indeholdelsesforløbet ikke på noget tidspunkt kommer over 20%. Ejheller reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag, som ikke angiver nogen

maksimumsgrænse for størrelsen af de indeholdte beløb, hindrer, at lønindeholdelse kan ske med et fast beløb i stedet for en procentsats.

Man har dog ikke fundet, at registeret skal kunne administrere pålæg om lønindeholdelse med faste beløb. Muligheden for at indeholde med faste beløb medfører en risiko for, at indeholdelsesprocenten undervejs i forløbet kan komme til at overstige kildeskattelovens maksimumsgrænse på 20%, hvis skyldnerens lønindkomst er svingende. Generelt svækkes også værdien af den betalingsevnevurdering, som i alle tilfælde forudsættes foretaget.

Hensynet til visse skyldneres ønske om indeholdelse med et fast beløb må i denne forbindelse anses for mindre væsentligt, idet det synes forholdsvis enkelt at omregne beløbets størrelse til en procentsats og orientere skyldneren om det. Aftaler om lønindeholdelse med et fast beløb bør i stedet etableres som en afdragsordning uden involvering af arbejdsgiveren.

Administration af flere samtidige pålæg om lønindeholdelse

I modellen for registeret er der taget udgangspunkt i, at det skal kunne administrere et restancetrækkort, der på samme tid omfatter både et pålæg efter reglerne i kildeskatteloven og et pålæg efter reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag. Derudover er der taget udgangspunkt i, at restancetrækkortet skal kunne indeholde pålæg fra flere myndigheder på samme tid.

Der er herved lagt vægt på at skabe mulighed for at udnytte lønindeholdelsesredskabet i videst mulig omfang, så der samlet kan indeholdes i det omfang, som betalingsevnen tillader, dog maksimalt 20 %, hvis indeholdelsen sker efter kildeskattelovens regler. Endvidere er det væsentligt at opretholde en klar og entydig kompetencefordeling, som muliggør, at restancemyndigheden kan tage de særlige hensyn, som den enkelte fordringstype tilsiger.

Registeret skal således kunne administrere flere samtidige pålæg om lønindeholdelse såvel efter reglerne i kildeskatteloven som reglerne i lov om inddrivelse af underholdsbidrag. Det gælder både, når bidragsrestancer indeholdes sammen med skatterestancer og når bidragsrestancerne indeholdes sammen med andre restancer. Herved kan de særlige regler om indeholdelse på underholdsbidragsområdet udnyttes effektivt.

Ved lønindeholdelser for underholdsbidrag vil den maksimale indeholdelse afhænge af den konkrete betalingsevnevurdering. For alle andre restancer vil der, afhængig af betalingsevnevurderingen, kunne indeholdes med op til 20%, selv om der samtidig